

¹⁷Amikor útnak indult, odafutott hozzá egy ember, és térdre borulva előtte azt kérdezte tőle: Jó Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet? ¹⁸Jézus így szólt hozzá: Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó az egy Istenen kívül. ¹⁹Tudod a parancsolatokat: „Ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj, ne tanúskodj hamisan, ne károsíts meg senkit, tiszteld apádat és anyádat.” ²⁰Ő pedig ezt mondta neki: Mester, mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva. ²¹Jézus rátekintett, megkedvelte őt, és ezt mondta neki: Egy hiányosságod van még: menj, add el, amid van, és oszd szét a szegények között, akkor kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem! ²²A válasz miatt elborult az ember arca, és szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt. ²³Jézus ekkor körülnézett, és így szólt tanítványaihoz: Milyen nehezen mennek be Isten országába a gazdagok! ²⁴A tanítványok megdöbbenek szavain, Jézus azonban ismét megszólalt, és ezt mondta nekik: Gyermekeim, milyen nehéz az Isten országába bejutni! ²⁵Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni. ²⁶Ők pedig még jobban megrökönyödtek, és ezt kérdezték egymás között: Akkor ki üdvözülhet? ²⁷Jézus rájuk tekintett, és ezt mondta: Az embereknek lehetetlen, de Istennek nem, mert Istennek minden lehetséges.

Kedves Testvéreim!

Válság. Egy hete, megérkezve a nyaralásból, igyekeztem képbe kerülni a hírekkel kapcsolatban. Olvastam a szalagcímekeket és szomorúan vontam le a következtetést: nem lett jobb a világ abban a két hétben, amíg távol tartottam magam a hírektől. Nem csupán a járványhelyzet újbóli romló számai, az afganisztáni valóban válságos helyzet, vagy az M7-esen történt busztragédia volt az egyetlen, amely nemcsak elszomorított, hanem gondolkodóba ejtett. Mert sorra érkeztek a hírek egyénekről, családokról, ahol nehézségek adódtak, ahol veszteségekkel, betegséggel komoly egzisztenciális válsággal kell szembenézni. Persze azért jó és örömteli hírek is fogadtak itthon, hiszen egy nagyon jó hangulatú konfirmandus tábor van mögöttünk, a leendő gyülekezeti munkatársaink esküvője éppen tegnap volt, de tegnap beszéltem Csabáékkal is, akik megérkeztek és berendezkedtek új gyülekezetükbe... egyszerűen nem teljesen borús a kép, mindenesetre azért jól mutatják a rossz hírek, hogy nem véletlen jeleink meg még az államalapítás ünnepén sem a Himnusz éneklésekor: „balsors, akit régen tép...”, vagy a Szózat esetében: áldjon, vagy verjen sors keze...” Nem nagyon hallottam olyan egyénekről, családokról, vagy közösségekről, akik időről időre ne élénének át válságos időszakokat. Ennek okai persze sokfélék lehetnek, de alighanem egy okra vezethetőek vissza, így a megoldás felé vezető út is egyirányú.

Mi a válság oka? A Szentírás egyszerű és egyértelmű választ ad erre a kérdésre, rögtön az első lapján: „És látta Isten, hogy minden amit alkotott, igen jó... Ezt parancsolta az Úristen az embernek: a kert minden fájáról szabadon ehetsz, de a jó és a rossz tudásának fájáról nem ehetsz, mert ha eszel róla, meg kell halnod... A kígyó ezt kérdezte az asszonytól: csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehettek?... dehogy haltok meg!... Az asszony úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról, mert csábítja a szemet, meg kívánatos is az a fa... evett, majd adott a vele lévő férjének is... Az Isten azt kérdezte: ... mit tettél? Az ember így felelt: az asszony, akit mellém adtál, ő adott nekem a fáról, és így ettem... Az asszony így felelt: a kígyó szedett rá. Akkor ezt mondta az Úristen...: Mivel ettél arról a fáról, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél, legyen a föld átkozott miattad, fáradtsággal élj belőle egész életedben! Tövis és bogáncsot hajt neked, és a mező növényét eszed. Arcod verejtékével eszed a kenyeret, míg visszatérsz a földre, mert abból vétettél...”

Nagyon röviden összefoglalva így jutott az ember a legelső és legnagyobb válságba, az Istentől való elhagyatottság állapotába. És azóta bármit is tesz, bárhogya is gondolkodik, bármerre indul, mindig csak zsákutcába ér, a válságot újabb válságok követik. Mi tehát a megoldás? A Biblia szerint a megoldás az Istennel való kapcsolat helyreállítása. De nemcsak a Biblia mondja ezt, hanem az emberi szív is... Az egyházatya Augustinus mondta a sokat idézett mondatot: „nyugtalan a szívünk, míg meg nem nyugszik benned.” Ha körülnézünk a világban, környezetünkben, akkor minden arról szól, hogy az ember keresi az utat, az utat vissza Istenhez. Lehet, hogy ezt nem így fogalmazza meg, hanem azt mondja: a megvilágosodást, a lelki békét, az igazságot... a lényeg azonban ugyanaz marad: nyugtalan a szívünk, míg Istenben meg nem nyugszik... és bár sok-sok minden adhat ideig tartó megnyugvást, de valódi megoldás csak egy van.

Erről szól mai alapigénk is, a gazdag ifjú története. Egy ember, aki Jézushoz ment, mert valami hiányzott. Pedig, ha emberileg nézzük minden a helyén volt. Hogyan is ismerjük őt meg? Ezt olvassuk róla: Megtartotta a parancsolatokat ifjúságától fogva. Ezt ő maga mondja Jézus szemébe. Szemernyi kétsége sincs szavának igaza felől. A 10 parancsolat minden egyes pontjára gondosan ügyelő emberről van szó, aki elismert lehetett kortársai körében, ráadásul nagy vagyona is volt, amit a zsidó tanítás szerint máshogya nem

szerezhetett, csak úgy, ha Isten megáldotta őt. Tehát nemcsak, hogy erkölcsileg feddhetetlen, mások által elismert alak, de még gazdag is, aki feltehetően megadta a tizedet, adományokat is osztott, rendszeresen járt templomba, imádkozott... mégis valami hiányzott, és az a valami nagyon hiányzott... ez az ember létbizonytalanságban élt. Honnan tudjuk ezt? Azt olvastuk: odafutott Jézushoz egy ember, és térdre borulva előtte... Térdre borul. Miért? Mert nyugtalan a szíve, és a következő mondatrészből kiderül az is mi okozza a nyugtalanságot: „*Jó mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?*”

A későbbiekből kiderül: eddig is mindent elkövetett: *megtartottam* a parancsolatokat – mondja. De mégis érzi, hogy ez nem elég, hogy Isten valami egészen mást vár. És még egy fontos dolog van itt, ami felett el szoktunk siklani, de most álljunk meg. Ez az ember tudja, hogy kit kell kérdezni. Jó helyen kopogtat. *Jézus* lábai elé borul le.

Eljutunk-e ideig? Eljutunk-e addig, ameddig a gazdag ifjú eljutott? Eljutunk-e a kérdésig: mit tegyek? Mert valamit tenni szeretnék, mert érdekel. Érdekel az örök életem kérdése? Érdekel, hogy mi lesz velem amikor összedől minden? Érdekel Jézus válasza?

„*Tudod a parancsolatokat.*” válaszol Jézus. Mintha, Jézus nem ismerné a páli megigazulás tant, mintha nem tudná mit mondott Luther a kegyelemből, hit által való megigazulásról. Mintha ezt mondaná: ahhoz, hogy elnyerd az örök életet meg kell tartanod a parancsolatokat. „*Mindezeket megtartottam...*”

Amikor ezt a történetet magyarázták, általában gyorsan megmagyarázták azt is, hogy természetesen Jézus is tisztában volt vele, hogy nem a törvény cselekedetei, hanem a benne való hit igazít meg, ad örök életet. Jézus itt csak azért mondja, hogy tartsa meg a parancsolatokat, mert rá akar mutatni arra, hogy azoknak a szó szerinti értelmezése még nem elég. Nem a törvény, hanem Isten kegyelme tart meg. Teljesen igaz ez a kijelentés, és mai alapigénk fő mondanivalója is ez: Isten az aki megigazít. De a magyarázatokból általában kimarad egy mondat. Miután a gazdag ifjú azt válaszolja: mindezeket megtartottam... azt olvashatjuk: *Jézus miután rátekintett, megkedvelte.* Hogyha Jézus csak rá akarta vezetni arra ezt az ember, hogy ne a törvény megtartására, hanem Isten kegyelmére figyeljen, akkor ez a fél mondat itt felesleges. De itt van, és mi olvashatjuk. Számomra ez a Biblia egyik legmegdöbbentőbb mondata. Jézusnak tetszik, hogy valaki azt meri mondani neki szemtől szembe: én bizony megtartottam a törvényt. Sokszor elfelejtjük, hogy a törvényt nem törölte el Isten. A 10 parancsolat minden gyónás során elhangzik, sem Luther, sem Pál nem mondta, hogy nincs rá szükség.

Jézusnak tetszik az, ha valaki ki tudja mondani, hogy igen én törekszem a törvény megtartására, én minden tőlem telhetőt megteszek. Miért tesz nekik? Azért, mert az ember félvállról veszi azt, hogy válságban van, amíg nem a saját bőrén tapasztalja. Ez az ifjú is szíve, és hite szerint mindent megtett, most mégis ott térdel Jézus lábánál, mert tudja: egyedül nem megy.

Nem megy, mert van ami megkötözte, van, ami válságban tartsa az életét. Nála és sokaknál ez a pénz: „*Egy valami hiányzik még belőled: menj, add el, amid van, és oszd szét a szegények között, akkor kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem.*” A válasz miatt elborult az ember arca, és szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt.

Ez az evangélium talán egyetlen története, amikor Jézus valakit személyesen hív, és ő nem megy. Pedig olyan szépen indult a történet, minden rendben ment, csak a heppy end maradt el. Miért? Mert bár nyugtalan volt a szív, meg is találta a nyugalom forrását, mégis volt valami, ami megkötözte azt a szívet. És mi volt ez? Az önzőség, a kapzsiság. Emlékezzünk csak vissza, Ádám és Éva esetére. Mivel tudta rávenni a kígyó Évát, hogy vegyen a fáról? *Miért ne ehetnétek, tudja az Isten, ha eszettek róla olyanok lesztek mint ő...* és erre az első emberpár szembe megy Isten parancsával.

Testvérem! Mi az, ami fogva tart, ami nem engedi, hogy Jézus hívásának engedj? Pénz, munka, család? Mi az, ami fontosabb még az örök élet kérdésénél is?

Félre ne értse senki, ez nem számonkérés. Engem is ehhez a földhöz kötöznek dolgok, én is lehajtott fejjel tudok távozni Jézus hívása elől, ahogy ez a gazdag ifjú.

Éppen ezért megnyugtató az, amit Jézus, a gazdag ifjú eltávozása után, tanítványainak mond: „*Gyermekeim, milyen nehéz az Isten országába bejutni!*”

És elmond egy példát: a tű és tevé...

Könnyen beláthatjuk, hogy annyira nehéz az Isten országába bejutni, hogy az teljességgel lehetetlen.

Elképzelem a tanítványokat, ahogy döbbenet ülnek Jézus lábánál, és nézik a kezét amint épp egy tevére mutat... és kicsit ledöbbennek... leperreg előttük életük filmje. Ott hagyták a tutit, a munkát, a halászhálót, eldobták a jól jövedelmező adóspultot, lemondtak mindenről... és akkor Jézus egyszer csak közli, hogy gyömöszöljenek át egy tevét a tű nyílásán. Jön is a kérdés: *akkor ki üdvözülhet?* Akkor mi a megoldás a válságra? Hogyan áll helyre az ember és Isten között megromlott viszony?

„Az embereknek lehetetlen, de az Istennek nem, mert az Istennek minden lehetséges.”

Kézilabdában és vízilabdában is jellemző, hogy kiélezett helyzetekben, amikor a győzelemhez mindent és mindenkit be kell vetni, lehozzák a pályáról a kapust, és hogy mezőnyfőlényben legyen a csapat. Ez viszont azt is jelenti, hogy a védekezésről szinte teljesen lemondanak, kiszolgáltatottá válnak. Néha valóban csak ez marad.

Valahogy így van ez velünk is. El kell döntenünk, hogy védekezünk, védjük a saját kis szféránkat, vagy félretesszük a védelmet, mindazt, amit mi biztosnak gondolunk.

A gazdag ifjúnak majdnem sikerült. Tudta, valami miatt érezte, hogy mire és kire van szüksége, hogy élete válságára Jézusnál talál megoldást, de azt a biztossat, a vagyonába vetett bizalmát nem tudta elengedni. Az utolsó lépést a teljes kiszolgáltatottság állapotát nem tudta meglépni. És ezért szomorúan, csalódottan, fejét lehajtva távozott.

A táborban a héten sokat beszéltünk erről a gyerekekkel. Hogy meddig megyünk el Jézus követésében. A tanítványok példáját néztük meg, akik bár volt idő, amikor elfutottak, de miután a Szentlélek megerősítette őket, még az életük sem volt drága. Feladtak mindent, és ezért átjutottak a tű fokán. Mert az Istennek minden lehetséges. Vele bármi megtörténhet. A veszített helyzetből is győzelem születhet. Arra jutottunk a táborban, hogy fontos a konfirmáció, fontos az, hogy megerősödjünk a hitben és, hogy imádságban kérjük Istent, hogy segítsen, mert egyedül, a saját erőnkől nem megy.